

A – Činnosť Súdu pre verejnú službu v roku 2009

Predkladateľ: predseda Súdu pre verejnú službu Paul Mahoney

1. Súdne štatistiky Súdu pre verejnú službu za rok 2008 ukázali, že po prvýkrát za desať rokov sa počet žalôb podaných v oblasti európskej verejnej služby v porovnaní s predchádzajúcim rokom značne znížil. Počet žalôb podaných v roku 2009 (113) naznačuje, že jav pozorovaný v poslednom roku nebol len náhodný. Zdá sa, že obrat v tendencii rastu počtu sporov vo verejnej službe to potvrdzuje. Rovnako ako v minulom roku možno vysloviť predpoklad, že pravidlo, podľa ktorého je účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, povinný nahradiť trovy konania, po nadobudnutí účinnosti spolu s rokovacím poriadkom 1. novembra 2007 mohlo v tomto vývoji zohrať svoju úlohu.

Tento rok sa oproti obom predchádzajúcim rokom počet ukončených vecí jednoznačne zvýšil. To je možné vo veľkej miere pripísať tomu, že po vydaní rozsudku Súdneho dvora z 22. decembra 2008, Centeno Mediavilla a i./Komisia (C-443/07 P), mohol Súd pre verejnú službu ukončiť 32 prípadov, ktoré s touto „pilotnou“ vecou súviseli. V 18 veciach súvisiacich s uvedenou vecou sa však v súčasnej dobe ešte koná.

Po prvý raz od vzniku Súdu pre verejnú službu je rozdiel medzi počtom skončených konaní (155) a počtom začatých (113) v roku 2009 výrazne pozitívny a dochádza k zreteľnému zníženiu množstva nahromadených vecí. Počet prebiehajúcich konaní je len 175, zatiaľ čo na konci roku 2008 ich bolo 217.

Priemerná dĺžka trvania konania je 15,1 mesiaca, čo predstavuje jej jednoznačné skrátenie v porovnaní s priemernou dĺžkou trvania konania z predchádzajúceho roka, ktorá bola 17 mesiacov.

Hoci Súd pre verejnú službu prirodzene teší, že môže predložiť tak uspokojivé súdne štatistiky, treba poukázať na výnimočný charakter okolností, ktoré umožnili dosiahnuť takéto čísla, a uviesť najmä to, že skutočnosť, že je pomer medzi skončenými a začatými konaniami v roku 2009 jednoznačne priaznivý, súvisí vo veľkej miere s dôsledkami už citovaného rozsudku Centeno Mediavilla a i./Komisia. V tejto súvislosti čísla za roky 2007 a 2008, ktoré predstavujú rovnováhu medzi počtom skončených konaní a počtom začatých, určite lepšie vypovedajú o skutočnej rozhodovacej kapacite Súdu pre verejnú službu.

2. V priebehu tohto roka sa Súd pre verejnú službu usiloval o to, aby reagoval na výzvu normotvorcu napomáhať urovnávaniu sporov zmierom v každom štádiu konania. Zmierom však boli skončené len 2 konania, a to na základe podnetu rozhodovacieho zloženia. Súd pre verejnú službu sa domnieva, že toto neuspokojivé číslo je možné vo veľkej miere pripísať často zdráhavému postoju účastníkov konania, obzvlášť inštitúcií, hoci sa v mnohých veciach zdal zmier byť vhodným riešením a pravdepodobnosť dosiahnutia takéhoto zmiaru bola reálna. V tejto súvislosti rozhodovacie zloženia v niektorých prípadoch nadobudli dojem, že by inštitúcie boli ochotné pristúpiť k uzatvoreniu zmiaru, iba keby boli presvedčené, že sa dopustili chyby. Na odôvodnenie uzatvorenia zmiaru je však pritom možné prihliadnúť aj na iné faktory, ktoré nemusia byť striktné právne, ako je napríklad spravodlivé zaobchádzanie.

3. Proti 31 rozhodnutiam Súdu pre verejnú službu bolo podané odvolanie na Všeobecnom súde Európskej únie, čo predstavuje 32,98 % ním vydaných napadnuteľných rozhodnutí a 32,29 % z celkového počtu skončených konaní bez zohľadnenia prípadov jednostranného späťvzatia návrhu jedným z účastníkov konania.¹ Všeobecný súd Európskej únie zrušil 10 rozhodnutí Súdu pre verejnú službu.

4. Z hľadiska zloženia Súdu pre verejnú službu je potrebné uviesť, že v roku 2009 prišla nová sudkyňa, M.-I. Rofes i Pujol, a to po tom, ako odstúpil predseda druhej komory H. Kanninen, ktorý bol vymenovaný za sudcu Všeobecného súdu Európskej únie. Za predsedu druhej komory bol 7. októbra 2009 zvolený H. Tagaras.

5. Súd pre verejnú službu takisto 7. októbra 2009 rozhodol o zmene kritérií prideľovania vecí komorám, a to v zmysle ich dešpecializácie.

6. V ďalšej časti textu budú predstavené najvýznamnejšie rozhodnutia Súdu pre verejnú službu týkajúce sa procesných otázok, rozhodnutí vo veci samej a rozhodnutí o otázkach trov konania a súdnych poplatkov a napokon aj tie, ktoré sa týkajú rozhodnutí o nariadení predbežných opatrení. V oblasti právnej pomoci k žiadnemu významnému posunu nedošlo, preto je časť tradične venovaná tejto otázke v tomto roku vynechaná.

I. Procesné hľadiská

Právomoc Súdu pre verejnú službu

Vo veci Labate/Komisia (uznesenie z 29. septembra 2009, F-64/09) bola Súdu pre verejnú službu predložená žaloba na nečinnosť, podaná na základe článku 232 ES osobou, na ktorú „sa vzťahuje služobný poriadok“ úradníkov Európskych spoločenských (ďalej len „služobný poriadok“) v zmysle jeho článku 91 a ktorá sa nachádzala v spore nie s Komisiou ako inštitúciou, ale s orgánom, ktorý je v rámci uvedenej inštitúcie menovacím orgánom, bola teda v spore s inštitúciou ako zamestnávateľom. Súd pre verejnú službu rozhodol, že posúdiť otázku, či bolo v uvedenom spore prípustné, aby žalobca podal žalobu na nečinnosť na základe článku 232 ES, prináleží iba súdu, ktorý má právomoc rozhodovať o žalobách na nečinnosť podaných jednotlivcami, teda Súdu prvého stupňa. Súd pre verejnú službu mu preto na základe článku 8 ods. 2 prílohy Štatútu Súdneho dvora vec postúpil.

Zastavenie konania

Vo veci Chassagne/Komisia (uznesenie z 18. novembra 2009, F-11/05 RENV) Súd pre verejnú službu riešil situáciu, keď žalobca, napriek tomu, že formálne nedošlo k späťvzatíu návrhu v zmysle článku 74 rokovacieho poriadku, jednoznačne prejavil svoj zámer ďalej neuplatňovať svoje nároky. Súd pre verejnú službu po vypočutí účastníkov konania dospel k záveru, že na účely zabezpečenia riadneho výkonu spravodlivosti a s ohľadom na pretrvávajúcu nečinnosť žalobcu je v sú-

¹ Je možné domnievať sa, že pomer medzi rozhodnutiami, proti ktorým bolo podané odvolanie, a skončenými konaniami, ak sa nepočítajú prípady jednostranného späťvzatia návrhu jedným z účastníkov konania, vypovedá o „miere napádania“ rozhodnutí Súdu pre verejnú službu lepšie ako pomer medzi rozhodnutiami, proti ktorým bolo podané odvolanie, a napadnuteľnými rozhodnutiami, keďže určitý počet vecí je každý rok skončený zmierom.

lade s článkom 75 rokovacieho poriadku oprávnený rozhodnúť aj bez návrhu, že sa návrh stal bezpredmetným a že sa konanie vo veci zastaví.²

Podmienky prípustnosti

1. Pojem aktu spôsobujúceho ujmu

V spojených veciach *Violetti a i. a Schmit/Komisia* (rozsudok z 28. apríla 2009, F-5/05 a F-7/05*, proti ktorému bolo podané odvolanie na Všeobecný súd Európskej únie)³ Súd pre verejnú službu, ktorý riešil otázku, či rozhodnutie, ktorým riaditeľ Európskeho úradu pre boj proti podvodom (OLAF) odovzdal vnútroštátnym súdnym orgánom informácie získané pri internom vyšetrení týkajúcom sa skutočností, ktoré by mohli byť predmetom trestného stíhania proti úradníkovi, predstavuje akt spôsobujúci ujmu v zmysle článku 90a služobného poriadku, dal na túto otázku kladnú odpoveď. Súd pre verejnú službu najmä konštatoval, že takéto rozhodnutie nemôže byť vnímané iba ako medzitýmne alebo predbežné rozhodnutie, inak by totiž bolo zbavené akéhokoľvek významu ustanovenie obsiahnuté v článku 90a druhej vete, podľa ktorého môže každá osoba, na ktorú sa vzťahuje služobný poriadok, predložiť riaditeľovi OLAF-u sťažnosť v zmysle článku 90 ods. 2 uvedeného služobného poriadku proti aktu OLAF-u, ktorý mu spôsobil ujmu v súvislosti s vyšetrením úradu. Okrem toho Súd pre verejnú službu dospel k záveru, že je ťažko predstaviteľné, že by bolo uvedenému rozhodnutiu možné uprieť povahu aktu spôsobujúceho ujmu, keď samotný normotvorca upravil požiadavku stanoviť pre interné vyšetrenia OLAF-u prísne procesné záruky, a to najmä podriadiť najvýznamnejšie akty, ktoré OLAF v rámci takýchto vyšetrení prijíma, povinnosti dodržiavať základnú zásadu práva na obhajobu, ktorá zahŕňa najmä právo byť vypočutý.

2. Lehoty

V rozsudku zo 6. mája 2009, *Sergio a i./Komisia* (F-137/07), bolo upresnené, že ak sa jednoznačne javí, že je sťažnosť podaná advokátom v mene úradníkov alebo zamestnancov, môže sa správny orgán oprávnené domnievať, že sa tento advokát stáva adresátom rozhodnutia prijatého ako odpoveď na túto sťažnosť. Ak neexistujú údaje v opačnom zmysle, ktoré by boli správny orgán dané riadne na vedomie pred oznámením jeho odpovede, je toto oznámenie adresované advokátovi považované za oznámenie úradníkom alebo zamestnancom, ktorých zastupuje, a teda plynie trojmesačná lehota na podanie žaloby podľa článku 91 ods. 2 služobného poriadku.

V uznesení z 8. júla 2009, *Sevenier/Komisia* (F-62/08, proti ktorému bolo podané odvolanie na Všeobecný súd Európskej únie), bolo v súvislosti s počítaním lehôt v rámci konania pred podaním žaloby pripomenuté, že ak služobný poriadok neobsahuje osobitné pravidlá týkajúce sa lehôt uvedených v článku 90 tohto služobného poriadku, je potrebné odkázať na nariadenie Rady (EHS, Euratom) č. 1182/71 z 3. júna 1971, ktorým sa stanovujú pravidlá pre lehoty, dátumy a termíny (Ú. v. ES L 124, s. 1; Mim. vyd. 01/001, s. 51).

² Pozri v tom istom zmysle uznesenie z 22. októbra 2009, *Aayhan/Parlament*, F-10/08.

³ Rozsudky označené hviezdikou boli preložené do všetkých úradných jazykov Európskej únie, s výnimkou írčiny.

Okrem toho toto uznesenie spresnilo, že ustanovenie článku 91 ods. 3 druhej zarážky služobného poriadku, podľa ktorého platí, že „ak sťažnosť bude zamietnutá výslovným rozhodnutím po tom, ako bola zamietnutá konkludentne prijatým rozhodnutím, no pred uplynutím lehoty na podanie odvolania, lehota na podanie odvolania začne bežať znovu“, sa vo fáze žiadosti a pred podaním sťažnosti nepoužije. Toto osobitné pravidlo, ktoré sa týka spôsobu počítania lehôt na podanie žaloby, sa totiž má vykladať doslovne a reštriktívne. Z toho vyplýva, že výslovné zamietnutie žiadosti nasledujúce po konkludentnom prijatí rozhodnutia o zamietnutí tej istej žiadosti má povahu čisto potvrdzujúceho aktu a neumožňuje, aby dotknutý úradník začal konanie pred podaním žaloby, čím by mu začala plynúť nová lehota na podanie sťažnosti.

3. *Nová podstatná skutočnosť*

V uznesení z 11. júna 2009, Ketselidou/Komisia (F-81/01), bolo pripomenuté, že skutočnosť, že súd Spoločenstva vo svojom rozsudku konštatuje, že správne rozhodnutie so všeobecnou pôsobnosťou porušuje služobný poriadok, nemôže v prípade úradníkov, ktorí nevyužili včas možnosť podať opravný prostriedok, ktorú im priznáva služobný poriadok, predstavovať novú skutočnosť, ktorá by odôvodňovala podanie žiadosti smerujúcej k preskúmaniu jednotlivých rozhodnutí prijatých menovacím orgánom, ktoré sa ich týkajú. Táto judikatúra Súdu pre verejnú službu je v súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora a Súdu prvého stupňa.

II. **O veci samej**

Všeobecné zásady

1. *Nedostatok právomoci autora aktu*

V rozsudku z 30. novembra 2009, Wenig/Komisia (F-80/08*), bolo upresnené, že dodržanie zásady právnej istoty si vyžaduje, hoci to nie je výslovne uvedené v žiadnom ustanovení právnej úpravy, aby rozhodnutia týkajúce sa výkonu právomocí zverených služobným poriadkom menovaciemu orgánu a podmienkami zamestnávania ostatných zamestnancov Európskych spoločenstiev (ďalej len „PZOZ“) orgánu oprávnenému uzatvárať zmluvy boli riadne zverejnené spôsobom a formou, ktorých stanovenie prináleží správnenému orgánu. Ak nedôjde k riadnemu zverejneniu, nie je možné voči úradníkovi, na ktorého sa vzťahuje individuálne rozhodnutie prijaté na základe tohto rozhodnutia, takéto rozhodnutie uplatňovať. Žalobnému dôvodu založenému na nedostatku právomoci autora sporného individuálneho rozhodnutia je preto potrebné vyhovieť a uvedené rozhodnutie zrušiť.

2. *Možnosť odvolávania sa na smernice*

V rozsudkoch z 30. apríla 2009, Aayhan a i./Parlament (F-65/07*), a zo 4. júna 2009, Adjemian a i./Komisia (F-134/07 a F-8/08), pričom proti poslednému uvedenému rozsudku bolo podané odvolanie na Všeobecný súd Európskej únie, Súd pre verejnú službu spresnil, že smernice určené členským štátom a nie inštitúciám nemožno považovať za normy, ktoré samy osebe ukladajú povinnosti uvedeným inštitúciám v rámci ich vzťahov so zamestnancami. Táto okolnosť nemôže však úplne vylúčiť možnosť odvolávať sa na smernicu vo vzťahoch medzi inštitúciami a ich úradníkmi alebo zamestnancami. Ustanovenia smernice totiž môžu v prvom rade nepriamo zaväzovať inštitúciu, ak vyjadrujú všeobecnú zásadu práva, ktorú musí inštitúcia uplatniť ako takú. V tejto súvislosti Súd pre verejnú službu najmä rozhodol, že hoci stabilita zamestnania predstavuje významný prvok ochrany pracovníkov, nepredstavuje všeobecnú zásadu práva Spoločenstva, s ohľadom na ktorú možno posúdiť zákonnosť aktu inštitúcie. V druhom rade môže smernica zaväzovať inštitúciu, ak

táto inštitúcia v rámci svojej organizačnej autonómie a v medziach služobného poriadku zamýšľa vykonať osobitnú povinnosť stanovenú smernicou alebo prípadne ak všeobecne platné opatrenie s internou pôsobnosťou samo výslovne odkazuje na opatrenia prijaté normotvorcom na základe Zmlúv (pozri v tejto súvislosti článok 1e ods. 2 služobného poriadku, ktorý stanovuje, že úradníkom „sú poskytnuté pracovné podmienky spĺňajúce príslušné zdravotné a bezpečnostné normy, ktoré sú aspoň rovnocenné s minimálnymi požiadavkami, uplatniteľnými podľa opatrení, schválených v týchto oblastiach podľa zmlúv“). V treťom rade inštitúcie v súlade so svojou povinnosťou lojality na základe článku 10 druhého odseku ES musia pri svojom konaní v postavení zamestnávateľa v čo najväčšom možnom rozsahu zohľadniť právne predpisy prijaté na úrovni Spoločenstva s cieľom zabezpečiť jednotný výklad práva Spoločenstva.

3. *Hranice diskrečnej právomoci správneho orgánu*

Hoci Súd pre verejnú službu dbá na to, aby svojou analýzou nenahradzoval analýzu správneho orgánu, a to najmä v oblastiach, v ktorých správny orgán podľa právnej úpravy disponuje širokou mierou voľnej úvahy, bol nútený zrušiť rozhodnutia, v ktorých došlo k zjavne nesprávnemu posúdeniu. Súd pre verejnú službu z tohto dôvodu zrušil rozhodnutie o prepustení (rozsudok zo 7. júla 2009, Bernard/Europol, F-54/08) a rozhodnutie o odmietnutí povýšenia (rozsudok zo 17. februára 2009, Stols/Rada, F-51/08, proti ktorému bolo podané odvolanie na Všeobecný súd Európskej únie). Súd pre verejnú službu takisto pripomenul, že ak sa správny orgán rozhodne obmedziť výkon svojej miery voľnej úvahy internými pravidlami, sú takéto pravidlá záväzné a oprávňujú súd, aby posilnil svoje preskúmanie (pozri napríklad „pravidlá hodnotenia“, ktoré musia byť dodržiavané hodnotiteľmi inštitúcie: rozsudok zo 17. februára 2009, Liotti/Komisia, F-38/08, proti ktorému bolo podané odvolanie na Všeobecný súd Európskej únie). Správny orgán nemôže v žiadnom prípade porušovať všeobecné právne zásady (pozri, pokiaľ ide o posúdenie, o ktorom už bolo rozhodnuté, že porušuje zásadu rovnosti zaobchádzania: rozsudok z 11. februára 2009, Schönberger/Parlament, F-7/08).

4. *Výklad práva Spoločenstva*

V rozsudku z 29. septembra 2009, O/Komisia (F-69/07 a F-60/08*), Súd pre verejnú službu rozhodoval o legalite rozhodnutia, ktorým Komisia stanovila v prípade žalobcu výhradu zo zdravotných dôvodov v zmysle článku 100 prvého odseku PZOZ⁴. Súd pre verejnú službu po tom, ako pripomenul, že na výklad ustanovení práva Spoločenstva je potrebné vziať do úvahy nielen ich znenie, ale aj ich kontext a ciele sledované právnou úpravou, ktorej súčasťou sú, ako aj všetky ustanovenia práva Spoločenstva, poskytol výklad článku 100 PZOZ vzhľadom na požiadavky vyplývajúce z voľného pohybu pracovníkov, ktorý je zakotvený v článku 39 ES. V reakcii na argument žalovanej, podľa ktorého súd, opierajúc sa najmä o článok 39 ES, ktorý nebol uvádzaný žalobcom v jeho písomných podaniach, vykonal aj bez návrhu preskúmanie legality správneho aktu menovacieho orgánu vzhľadom na žalobný dôvod založený na porušení ustanovenia Zmluvy, Súd pre verejnú službu uviedol, že upresnením právneho rámca, v ktorom musí byť ustanovenie sekundárneho práva vykladané, sa nevyslovuje k legalite tohto ustanovenia vzhľadom na pravidlá vyššej právnej sily, vrátane pravidiel Zmluvy, ale hľadá výklad sporného ustanovenia, ktorý umožní také jeho použitie, ktoré bude čo najviac v súlade s primárnym právom a s právnym rámcom, do ktorého patrí.

⁴ Tento článok stanovuje, že ak lekárske vyšetrenie vykonané pred prijatím zmluvného zamestnanca preukáže, že trpí chorobou alebo invaliditou, môže menovací orgán rozhodnúť s ohľadom na riziká predstavované uvedeným ochorením alebo invaliditou, že zmluvnému zamestnancovi prizná zaručené dávky stanovené v oblasti invalidity alebo úmrtia, avšak až po uplynutí doby piatich rokov odo dňa jeho nástupu do služobného pomeru v inštitúcii.

5. Zásada plnenia zmlúv v dobrej viere

V rozsudku z 2. júla 2009, Bennett a i./ÚHVT (F-19/08), bolo upresnené, že hoci pracovný vzťah medzi inštitúciou a jej zamestnancami vyplýva zo zmluvy, riadi sa PZOZ v spojení so služobným poriadkom, a patrí teda do oblasti verejného práva. Skutočnosť, že sa na zamestnancov vzťahuje režim správneho práva Spoločenstva, však nevyklučuje povinnosť inštitúcie dodržiavať v rámci plnenia určitých ustanovení pracovnej zmluvy, ktoré dopĺňujú uvedený režim, zásadu plnenia zmlúv v dobrej viere, ktorá je spoločnou zásadou právnych poriadkov prevažnej väčšiny členských štátov. V prejednávanom prípade konštatoval Súd pre verejnú službu porušenie zásady plnenia zmlúv v dobrej viere žalovaným a uložil mu náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej žalobcom, vyplývajúcej z pocitu, že boli oklamaní, pokiaľ ide o ich reálnu možnosť pracovného uplatnenia.

6. Výkon zrušujúceho rozsudku

V rozsudku z 5. mája 2009, Simões Dos Santos/ÚHVT (F-27/08, proti ktorému bolo podané odvolanie na Všeobecný súd Európskej únie), bolo upresnené, že plnenie povinností vyplývajúcich zo súdneho rozhodnutia, ktoré zrušilo akt z dôvodu nedostatku právneho základu, nemôže systematicky odôvodňovať možnosť správneho orgánu prijať akt so spätnou účinnosťou, aby tak pokryl pôvodnú protiprávnosť. Takáto spätná účinnosť je v súlade so zásadou právnej istoty iba vo výnimočných prípadoch, ak tak vyžaduje cieľ, ktorý má byť dosiahnutý, a ak je riadne rešpektované legitímne očakávanie dotknutých osôb.

V tejto veci Súd pre verejnú službu po tom, ako konštatoval, že splnenie povinností vyplývajúcich zo zrušujúcich rozsudkov spôsobuje osobitné ťažkosti, keďže sa žiadne opatrenia na splnenie povinností vyplývajúcich z rozsudku, ktoré by boli alternatívne k opatreniam prijatým žalovaným, s ohľadom na ktoré uvedený súd rozhodol, že porušujú prekážku *res iudicata* a zásadu zákazu spätnej účinnosti aktov, nejavia *a priori* ako bezproblémové, dospel k záveru, že priznanie náhrady škody aj bez návrhu predstavuje formu zadostučinenia, ktorá najlepšie zodpovedá záujmom žalobcu a požiadavkám služby a okrem toho umožní zaistiť potrebný účinok zrušujúcich rozsudkov.

Práva a povinnosti úradníka

V rozsudku zo 7. júla 2009, Lebedef/Komisia (F-39/08*, proti ktorému bolo podané odvolanie na Všeobecný súd Európskej únie), Súd pre verejnú službu po tom, ako pripomenul, že zastupovanie zamestnancov je veľmi dôležité pre riadne fungovanie inštitúcií Spoločenstva, a teda aj pre plnenie ich úloh, však spresnil, že zo systému, ktorý výslovne priznáva možnosť dočasného preloženia niektorým zástupcom zamestnancov, vyplýva, že v prípade dočasne nepreložených úradníkov alebo zamestnancov má účasť na zastupovaní zamestnancov výnimočnú povahu a vzhľadom na to, že sa pri ich výpočte vychádza zo štvrtroku alebo polroku, pokrýva relatívne obmedzenú percentuálnu časť pracovnej doby. V prejednávanom prípade rozhodoval Súd pre verejnú službu o návrhu zástupcu zamestnancov dočasne preloženého na 50 % pracovnej doby, ktorý nevenoval žiadnu časť pracovnej doby útvaru svojho zaradenia a ktorý napadol rozhodnutie menovacieho orgánu, ktorým mu bolo odpočítaných niekoľko dní dovolenky z jeho nároku na dovolenku za kalendárny rok. Súd pre verejnú službu zamietol žalobu a uviedol, že dotknutá osoba nepožiadala o povolenie, a dokonca ani len vopred neinformovala svoj útvar o svojej neprítomnosti.

Služobný postup úradníka

1. Výberové konanie

V už citovanom rozsudku Bennett a i./ÚHVT Súd pre verejnú službu po tom, ako pripomenul, že z judikatúry vyplýva, že v záujme služby sa môžu od uchádzača vo výberovom konaní požadovať konkrétne jazykové vedomosti určitých jazykov Únie, spresnil, že v rámci interného fungovania inštitúcií by úplne pluralitný jazykový systém vyvolal veľké organizačné ťažkosti a bol by ekonomicky náročný. Riadne fungovanie inštitúcií a orgánov Únie, najmä ak predmetný orgán disponuje obmedzenými zdrojmi, môže objektívne odôvodniť obmedzený výber jazykov na vnútornú komunikáciu, a teda jazykov, v ktorých prebiehajú testy výberového konania.

Vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok zo 17. novembra 2009, Di Prospero/Komisia (F-99/08*), bola pred Súdom pre verejnú službu s odkazom na článok 27 prvý odsek služobného poriadku, ktorý uvádza, že „cieľom prijatia nových úradníkov je zabezpečiť pre orgán služby úradníkov s najvyššou úrovňou spôsobilosti, výkonnosti a bezúhonnosti, prijatých na čo najširšom geografickom základe...“, vznesená námietka protiprávnosti ustanovenia oznámenia o verejnom výberovom konaní, ktoré stanovilo, že sa testy z niekoľkých verejných výberových konaní môžu konať súčasne, a uchádzači sa teda môžu prihlásiť iba do jedného z týchto výberových konaní. Súd pre verejnú službu rozhodol, že toto ustanovenie je nezlučiteľné s uvedeným ustanovením služobného poriadku, a v dôsledku toho zrušil rozhodnutie, ktorým Európsky úrad pre výber pracovníkov (EPSO) zamietol kandidatúru žalobkyne v jednom z dvoch verejných výberových konaní, do ktorého sa prihlásila.

2. Postupy menovania

Súd pre verejnú službu rozhodoval o skupine troch žalôb podaných žalobcami, ktorí napadli rozhodnutia zamietajúce ich prihlášku na voľné pracovné miesto vedúceho zastúpenia Komisie Európskych spoločností v Aténach. Troma rozsudkami z 2. apríla 2009, Menidiatis/Komisia (F-128/07*), Yannoussis/Komisia (F-143/07) a Kremlis/Komisia (F-129/07), Súd pre verejnú službu vyhovel žalobnému dôvodu žalobcov založenému na protiprávnosti konania o dočasnom preložení, ktoré je upravené v článku 37 prvom odseku písm. a) druhej zarážky služobného poriadku, a napadnuté rozhodnutia zrušil. Konkrétne rozhodol, že „politická a citlivá povaha“ funkcií vykonávaných vedúcimi zastúpenia Komisie nepostačuje ako taká na odôvodnenie použitia dočasného preloženia úradníka k členovi Komisie. Takýto výklad článku 37 prvého odseku písm. a) druhej zarážky služobného poriadku by umožňoval dočasné preloženie k uvedeným členom všetkých úradníkov, ktorí vykonávajú „politické a citlivé“ funkcie v rámci inštitúcie, ktoré zvyčajne prináležia zamestnancom vyššieho riadenia, a zasahoval by tak do samotnej štruktúry európskej verejnej služby, tak ako bola stanovená v článku 35 služobného poriadku, čo by spochybnilo najmä čitateľnosť hierarchických vzťahov.

V rozsudku zo 6. mája 2009, Campos Falos/Rada (F-39/07*), bolo upresnené, že v rámci preskúmania menovacieho postupu nemôže byť kvalifikácia požadovaná v oznámení o voľnom mieste vykladaná nezávisle od opisu náplne práce uvedenej v danom oznámení.

Príjmy a sociálne zabezpečenie úradníkov

Vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 28. apríla 2009, Balieu-Steinmetz a Noworyta/Parlament (F-115/07), žalobkyne zamestnané v telefónnej ústredni napadli na Súde pre verejnú službu rozhodnutie Parlamentu, ktorým im bola odmietnutá úhrada paušálnej náhrady za prácu nadčas. Žalobkyne uviedli žalobný dôvod založený na porušení zásady rovnosti zaobchádzania a tvrdili, že ich kolegovia, ktorí nastúpili do služby pred 1. májom 2004, túto náhradu naďalej poberajú. Parlament na svoju obranu jednak uviedol judikatúru, podľa ktorej sa nikto nemôže vo svoj prospech dovolávať protiprávnosti, ku ktorej došlo v prospech iného, a jednak skutočnosť, že úhrada paušálnej náhrady kolegom žalobkýň bola protiprávna. Súd pre verejnú službu po tom, ako pripomenul, že iste platí, že nikto sa nemôže dovolávať nezákonnosti, ku ktorej došlo v prospech iného, však dospel k záveru, že v prejednávanej veci Parlament nemohol dostatočne preukázať, že platba paušálnej náhrady za prácu nadčas kolegom žalobkýň nemala právny základ. Súd pre verejnú službu preto zrušil napadnuté rozhodnutie. Pracovné podmienky v telefónnej ústredni Parlamentu boli napokon predmetom rozsudku z 18. mája 2009, De Smedt a i./Parlament (F-66/08), týkajúceho sa v zásade pojmu „práce na zmeny“ v zmysle článku 56a služobného poriadku.

Disciplinárny poriadok

V už citovanom rozsudku Wenig/Komisia bolo upresnené, že súdne preskúmanie v oblasti opodstatnenosti dočasného zbavenia výkonu služby môže byť iba veľmi obmedzené, a to vzhľadom na dočasnú povahu takéhoto opatrenia. Súd pre verejnú službu sa teda musí obmedziť na preskúmanie toho, či sú tvrdenia týkajúce sa závažného pochybenia dostatočne pravdepodobné a či nie sú zjavne neopodstatnené. Súd pre verejnú službu dospel k záveru, že to tak v prejednávanom prípade bolo.

Podmienky zamestnávania ostatných zamestnancov

1. Prijímanie do zamestnania zmluvných zamestnancov

V rozsudku z 29. septembra 2009, Aparicio a i./Komisia (F-20/08, F-34/08 a F-75/08*), Súd pre verejnú službu, ktorému bol predložený najmä žalobný dôvod založený na protiprávnosti verbálneho a numerického testu stanoveného pri prijímaní zmluvných zamestnancov, konštatoval, že Komisia a EPSO pri výkone svojich právomocí neprekročili v prejednávanom prípade hranice svojej širokej miery voľnej úvahy, keď sa rozhodli usporiadať test verbálneho a numerického uvažovania, ktorému prisúdili vylučovaciu povahu a ktorému podrobili zmluvných zamestnancov, ktorí už vykonávali svoje funkcie.

2. Rozhodnutie Komisie z 28. apríla 2004 o maximálnej dobe zamestnávania dočasných zamestnancov v službách Komisie

V rozsudku z 29. januára 2009, Petrilli/Komisia (F-98/07, proti ktorému bolo podané odvolanie na Všeobecný súd Európskej únie), bolo uvedené, že orgán nemôže bez toho, aby porušil článok 88 prvý odsek PZOZ, obmedziť všeobecným a neosobným spôsobom, najmä prostredníctvom všeobecných vykonávacích ustanovení alebo interným rozhodnutím všeobecného dosahu, maximálnu možnú dobu zamestnávania zmluvných zamestnancov na základe článku 3b PZOZ, akú stanovil samotný normotvorca. Inštitúcie totiž nemajú právomoc odchyliť sa od výslovného pravidla služobného poriadku alebo uvedeného režimu prostredníctvom vykonávajúceho ustanovenia, ibaže by na to boli výslovne splnomocnené. V prejednávanom prípade Súd pre verejnú službu konštatoval, že rozhodnutie Komisie, ktorým sa obmedzuje celková dĺžka, počas ktorej zamestnanec poskytuje svoje služby, na šesť rokov, je protiprávnym obmedzením pôsobnosti článku 88 prvého

odseku PZOZ, ktorý umožňuje, aby menovací orgán uzatváral a obnovoval zmluvy pomocných zmluvných zamestnancov na maximálnu dobu troch rokov. V tomto smere vychádzal z konštatovania, že pomocný zmluvný zamestnanec mohol byť už skôr zamestnaný z iného titulu počas obdobia, ktoré skrakuje v dôsledku nadobudnutia účinnosti napadnutého rozhodnutia dobu, počas ktorej smie byť za bežných okolností zamestnaný, na menej ako tri roky.

3. *Pomocní zmluvní zamestnanci*

V už citovanom rozsudku Adjemian a i./Komisia bolo rozhodnuté, že každé pracovné miesto pomocného zmluvného zamestnanca má slúžiť na zabezpečenie dočasných alebo občasných potrieb. V rámci efektívnej správy je pre každé generálne riaditeľstvo nevyhnutné, že sa takéto potreby opakujú, najmä z toho dôvodu, že úradníci nie sú k dispozícii, z dôvodu nárastu práce vplyvom okolností alebo potreby obrátiť sa príležitostne na kvalifikované alebo špecializované osoby. Tieto okolnosti predstavujú objektívne dôvody, ktoré odôvodňujú tak obmedzenú dobu trvania zmlúv pomocných zmluvných zamestnancov, ako aj predĺženie ich zmlúv, ak je to potrebné.

4. *Pomocní zamestnanci po dobu zasadnutia Parlamentu*

V už citovanom rozsudku Aayhan a i./Parlament Súd pre verejnú službu rozhodol po tom, ako vyložil článok 78 PZOZ vzhľadom na rámcovú dohodu o práci na dobu určitú, uzatvorenú 18. marca 1999, ktorá sa nachádza v prílohe smernice 1999/70 o rámcovej dohode o práci na dobu určitú, ktorú uzavreli ETUC, UNICE a CEEP, že nárazové a značne zvýšené potreby v oblasti ľudských zdrojov iba počas doby trvania zasadnutia Parlamentu predstavujú „objektívne dôvody“ v zmysle določky 5 bodu 1 písm. a) uvedenej rámcovej dohody, ktoré môžu odôvodniť využitie mechanizmu opätovne uzatváraných zmlúv pomocných zamestnancov na dobu určitú, obnovovaných pri príležitosti konania každého parlamentného zasadnutia, aké sú uvedené v článku 78 PZOZ, až do 1. januára 2007. Hoci totiž tieto potreby boli predvídateľné, nárast činnosti nebol trvalý a stály.

III. **Trovy konania a súdne výdavky**

1. *Určenie výšky trov konania*

V uznesení z 10. novembra 2009, X/Parlament (F-14/08 DEP), Súd pre verejnú službu vyhovel návrhu žalobcu, aby bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť úroky z omeškania zo sumy trov konania, ktorú mal uhradiť, a to odo dňa vyhlásenia uznesenia o určení výšky trov konania, pričom uplatniteľná úroková sadzba sa vypočíta na základe sadziieb stanovených Európskou centrálnou bankou pre hlavné refinančné operácie uplatniteľné v priebehu dotknutého obdobia, zvýšených o dva body, pokiaľ nebude vyššia než sadzba, ktorú požaduje žalobca.

2. *Súdne výdavky*

V uznesení zo 7. októbra 2009, Marcuccio/Komisia (F-3/08), Súd pre verejnú službu po prvýkrát použil článok 94 svojho rokovacieho poriadku, ktorý stanovuje, že ak Súdu pre verejnú službu vzniknú výdavky, ktorým bolo možné predísť, najmä ak žaloba predstavuje zjavné zneužitie práva, môže Súd pre verejnú službu zaviazat účastníka konania, ktorý ich spôsobil, aby ich uhradil celkom alebo čiastočne, pričom výška tejto úhrady nesmie prekročiť sumu 2 000 eur.

Je potrebné poznamenať, že vo veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok z 30. novembra 2009, Voslamber/Komisia (F-86/08), bol Súdu pre verejnú službu predložený návrh žalovanej inštitúcie, aby bol žalobca zaviazaný na náhradu časti súdnych výdavkov na základe článku 94 rokovacieho poriadku.

Súd pre verejnú službu vyhlásil uvedený návrh za neprípustný a spresnil, že možnosť stanovená uvedeným ustanovením patrí do jeho vlastnej právomoci.

IV. Konania o nariadení predbežného opatrenia

Jediné uznesenie o nariadení predbežného opatrenia vydané v roku 2009, ktoré stojí za spomenutie, je uznesenie predsedu Súdu pre verejnú službu (uznesenie z 18. decembra 2009, U/Parlament, F-92/09 R), a to z dôvodu, že sudca rozhodujúci o nariadení predbežných opatrení týmto uznesením po prvýkrát nariadil odklad vykonateľnosti rozhodnutia inštitúcie. V prejednávanom prípade bol žalobca prepustený postupom stanoveným v článku 51 služobného poriadku, ktorý sa týka prípadu nespôsobilosti úradníkov, a žiadal o odklad vykonateľnosti rozhodnutia o svojom prepustení. Pokiaľ ide o podmienku týkajúcu sa naliehavosti, predseda Súdu pre verejnú službu konštatoval, že žalobca nedisponoval peňažnou sumou, ktorá by mu za bežných okolností umožnila znášať všetky výdavky potrebné na uspokojenie jeho základných potrieb až do doby, keď bude rozhodnuté vo veci samej. Vnútroštátne orgány štátu žalobcu mu totiž odmietli priznať podporu v nezamestnanosti a okrem toho nebolo pravdepodobné, že by žalobca bol schopný rýchlo si nájsť nové zamestnanie, s ohľadom na poruchy osobnosti, ktoré sa u neho zjavne prejavovali. Pokiaľ ide o podmienku týkajúcu sa *fumus boni iuris*, predseda Súdu pre verejnú službu konštatoval, že bolo *prima facie* zrejmé, že žalovaná inštitúcia, pokiaľ ide o žalobcu, nepodnikla všetky kroky, ktoré jej vyplývali z jej povinnosti konať s náležitou starostlivosťou, aby tak rozptýlila pochybnosti o možnej súvislosti medzi ťažkosťami v zamestnaní dotknutej osoby a stavom jej duševného zdravia. Napokon, pokiaľ ide o zváženie dotknutých záujmov, predseda Súdu pre verejnú službu konštatoval, že aj keby obnovenie pracovného pomeru žalobcu mohlo mať negatívny vplyv na organizáciu útvarov Parlamentu, prísluší Parlamentu, aby posúdil možnosť výzvy na nástup na dovolenku na základe článku 59 ods. 5 služobného poriadku.